

BİR ÖĞRETMENİN ANISINDAN

2000 yılının aralık ayıydı. Üniversiteden yeni mezun olmuşum. Bir devlet okulunda heyecanla derslere giriyordum. Sınıflardan birinde, şartlı cümleleri anlatırken tahtaya İngilizce bir cümle yazdım. "Evet çocuklar, tahtada 'Eğer çok zengin olsaydım anneme... alırdım.' yazıyor. Cümledeki boşluğu, hayal gücünüzü de kullanarak doldurun. Anlaşıldı mı?" dedim.

Anlaşılmış olmalı ki herkes sessiz bir şekilde dağıttığım küçük kâğıtları aldı ve gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Beş dakika sonra sınıfı dolaşip kâğıtları topladım ve tek tek okudum. Uzay gemisi, Ferrari, Miami'de yazlık, Maldivler'de ada... Ben okuyorum, sınıf gülüyordu. Son kâğıdı içimden okudum. "If I were rich, I would buy flowers for my mom."

Cümlelerin sahibi, o sene sınıfa yeni gelen çelimsiz, içine kapanık bir çocuktü. "Aramızda çok duygusal bir arkadaşımız var!" dedim. "Selim, kalk bakalım. Ne yazdığını arkadaşlarına söyleyebilir misin?" "Çiçek alırım, yazdım öğretmenim."

Sınıfta hafif bir kahkaha koptu. "Ben çok zengin olduğunuzu düşünün, hayal gücünüzü kullanın demiştim. Buna rağmen çiçek alırım yazdığına göre önemli bir sebebin olmalı" dedim. Bir süre sessizce bekledi, sonra ayağa kalkıp "Aklima başka bir şey gelmedi öğretmenim" dedi usulca. Yüzünde Mona Lisa tablosunu andıran gülmekle ağlamak arası garip bir ifade vardı. "Oğlum, dalga mı geçiyorsun?" dedim sertçe. "Aklınıza bir şey gelmesi için illa not mu vermemiz gerekiyor?" Hiç cevap vermedi. Kâğıtları geri dağıttım. Sınıf, çalan zille birlikte kovani kurcalanmış arı sürüsü gibi bahçeye aktı. Dışarıda ince bir yağmur yağıyordu.

Ertesi sabah okula geldiğimde Selim'in babasını lobide beni beklerken buldum. Önündeki sehpa da bir gün önce sınıfta dağıttığım buruşuk kâğıt parçası duruyordu. Oturup biraz konuştuk. Kısa bir görüşmeden sonra ayrıldı. Zorlukla zümre odasına doğru yürüdüm. Başım dönüyordu. Hıçkırığa benzer garip bir şey diyaframdan gırtlığıma kadar tırmanmış, patlamaya hazır bekliyordu.

2000 yılının aralık ayıydı ve ben, kâğıttaki küçük boşluğu çiçekle dolduran Selim'in, hayatındaki en büyük boşluğu da çiçekle doldurmaya çalıştığını öğrendim. Üç ay önce bir trafik kazasında annesini kaybettiğini ve o günden beri, babasıyla, hiç aksatmadan her cuma günü annesinin mezarını ziyaret edip mezarlığına çiçek diktiklerini... Önceki gece babası duymasın diye yüzünü yastığa gömerek sabaha kadar hıçkırdığını...

Ve üniversiteden alınan diplomayla öğretmen olunamayacağını... Hepsini, hayatımın o en serin aralık sabahında öğrendim.